

TV

ZONDAG

SUPERTip

© RR

IN THIS WORLD
 Canvas • 22.40 uur

De Brit Michael Winterbottom (bekend van *The road to Guantánamo*) won met deze semi-documentaire in 2003 verrassend de Gouden Beer op het filmfestival van Berlijn. De film gaat over de onmogelijke reis van twee (zichzelf spelende) Afghaanse asielzoekers naar een nieuw leven in Engeland. *In this world* is een grimmige film die een groot onderwerp met een groot hart, maar zonder compromissen brengt. Het verhaal komt akelig echt over: je proeft de angst, de spanning, de honger, de slaap en de woede, en je beseft dat wie dit allemaal wil doorstaan, wel érg gemotiveerd is om een ander leven te beginnen.

PAT DONNEZ begint met nieuwe zomerserie 'Een zee van tijd'

„Vragen stellen is als eten: je krijgt er niet genoeg van”

In de zomer komt er minder haast bij kijken, en naar goede gewoonte neemt Pat Donnez dan zijn tijd voor een zomerserie op Radio 1. In *Een zee van tijd* voert hij dit jaar gesprekken met prominente Vlamingen die deze maanden hun tijd aan de kust doorbrengen. Ex-zeevaarder en auteur Bart Plouvier bijt vandaag de spits af.

EEN ZEE VAN TIJD
 Radio 1 • 9 en 22 uur

Hans VAN GOETHEM

Van kleins af ben ik gefascineerd geweest door tijd”, legt Pat Donnez het idee achter zijn nieuwe zomerreeks uit. „Mijn moeder moet gedacht hebben dat ik aan een dwangneurose leed. Ik telde voortdurend. Zo moest ik binnen de honderd tellen aan de volgende lantaarnpaal zien te komen, bijvoorbeeld. Later ben ik mij dan beginnen afvragen wat tijd eigenlijk is. Het is een uitvinding van de mens om een houvast in het leven te hebben.”

Leuk en lekker

Heb je ooit geprobeerd te ontsnappen aan het regime dat tijd aan jou oplegt?

Pat Donnez: „Voortdurend, zo zou ik graag de ochtend vervangen door de middag. Alhoewel je het vervelende probleem van opstaan dan alleen maar verplaatst, wellicht. Ik heb ooit Hugo Rombouts, de man van de gelijknamige koffie, geïnterviewd over de originele manier waarop hij aan tijd ontsnapte. Voor hem bestaat een maand maar uit drie weken. Hij zet zich dus buiten ons tijdsindelings. Maar het is een illusie dat je gelukkiger zou zijn wanneer je niet volgens een agenda leeft. Hoe je omgaat met tijd, dat zit 'm

Radiomaker Pat Donnez: „De mens die ik naast het werk ben en de interviewer lopen regelmatig door elkaar.”

© VRT

volgens mij vooral tussen de oren.”

De titel spreekt voor zich, maar hoe ben je bij de zee als locatie terecht gekomen?

„De serie gaat wel over tijd, maar het mocht geen lezing worden. Het moet leuk en lekker blijven, met een flow die je meeneemt om te blijven luisteren. En zo kom je vanzelf uit bij de zee. En er is nog een andere reden. Eigenlijk haat ik de Belgische kust omdat

ze zo lelijk is. Maar ik vond dat ik al blij mocht zijn, dat ik een serie kon maken rond iets dat me fascineert. Daar mocht iets minder leuk tegenover staan. Uiteindelijk is het geen strafkamp geworden dankzij de gesprekken met zeemannen. *De zee is een gevaarlijk beest*, vertelde een van hen. *Net wanneer je denkt dat je haar kent, pakt ze je. Daarom mag je haar nooit je rug toekeren.* Dat heb ik ook nooit gedaan, waar-

door ik al die lelijke appartementsgebouwen niet moest zien.”

Op de website van Radio 1 zien we je zelfs een frisse duik nemen met één van de gasten.

„Ja, met Warre Borgmans. Die stond erop dat we dat deden. Naakt dan nog wel, want hij is een naturalist. Helaas was dat gepland op een gure dag in juni, het was amper 12 graden. En toch gaf het een ongelooflijke kick.

Alsof wij twee jongetjes waren

„IK VIND DAT IK ER AF EN TOE IN SLAAG OM EEN GOEIE VRAAG TE STELLEN”

die twee mooie meisjes langs het strand wilden imponeren, door in het koude water te duiken. En een half uur later zaten we te mediteren in een boeddhistische tempel in Cadzand. Ongetwijfeld één van de meest absurde momenten in *Een zee van tijd*.”

Onlangs vertelde je dat je veel tijd hebt doorgebracht bij het sterfbed van je vader. Pat heeft me weer geïnterviewd, zei hij iedere keer achteraf tegen je moeder. Kan je het echt niet laten?

„Ik vraag het mij wel eens af. De mens die ik naast het werk ben en de interviewer lopen regelmatig door elkaar. In een gesprek zeggen vrienden wel eens zeg Pat, het is hier geen interview. Maar ik kan het niet laten, als iemand mij boeit dan moet ik hem binnenste buiten keren. Vragen stellen is iets dat ik geleerd heb, en dat is niet zo eenvoudig. Het is net als eten en vrijen: je kan er niet genoeg van krijgen, maar niet iedereen heeft er het talent voor. Ik vind dat ik er, na al die jaren, af en toe in slaag om een goeie vraag te stellen.”

Kijken naar handen

Een tijdje geleden nam een collega een interview van jou af, en hij zei dat zijn aandacht afgeleid werd door jouw nagels die kort en puntig waren. Hoe komt dat?

(schatert het uit) „Meen je dat? Wel, ook in mijn omgeving zijn er heel wat mannen die zeggen dat ze bij een vrouw altijd eerst naar borsten of billen kijken. Maar eerlijk, ik kijk bij iedereen altijd eerst naar de handen. Mijn grootvader, die had bijvoorbeeld heel mooie en sierlijke lange handen met de nagels op een puntje gevild. Helaas wordt mijn familie, en ook ik dus, geplaatst door een erfelijke huidziekte aan de handen: psoriasis. Daarom wellicht, dat ik er redelijk veel aandacht aan besteed. En ja, je hebt soms zeeën van tijd nodig om je handen te verzorgen. En zo eindigen we toch weer mooi bij mijn serie.” (lacht)